

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK
wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!
Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304 540

ZA OGŁOSZENIA
płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 50

Katowice, wtorek 1-go marca 1932 r.

Rok 31

O fotel prezydenta Rzeszy.

Jakkolwiek w chwili obecnej jest rzeczą niezwykle trudną zgóry dać ocenę sytuacji wyborczej w Rzeszy o stanowisko prezydenta, to jedno jest pewne, że wynik całej kampanji stanowić będzie wydarzenie o ogromnej nie tylko dla Niemiec, ale również i dla całej Europy doniosłości. Wybory na prezydenta stanowią próbę sił ugrupowań skrajnej prawicy oraz ugrupowań demokratycznych. W ośrodku gorącej walki wyborczej staną, jak należy już dzisiaj przypuszczać, — Hitler, Düstenberg, Hindenburg oraz Thälmann.

Ostrą walkę przeciwko kandydatowi Brüninga — Hindenburgowi — wypowiedział zarówno Hitler, jak i Düstenberg, kandydat Stahlhelmu oraz ugrupowania niemieckich nacjonalistów. „Deutschnationale Pressestelle“ opublikowała ostatnio gorący apel o poparcie kandydatury Düstberga, podając równocześnie do wiadomości zorganizowanie do walki wyborczej bloku pod nazwą „Schwarzweissroter Kampfblock“ (czarno-biało-czerwony blok wyborczy) z kandydatką Düstberga. Do poparcia jego kandydatury wzywa „Kampfblock Schwarzweissrot“ wszystkich tych Niemców, którzy są zdecydowani walczyć o rodzimą kulturę chrześcijańską i o rodzinę przeciwko otwartemu i ukrytemu bezbożnictwu, o organiczne państwo w oparciu o żywioł niemiecki, a przeciwko międzynarodowemu marksizmowi, o postawę bojową Niemiec i przeciw pacyfistycznemu otrzebieniu, o obronę własności i o usunięcie bezrobocia.

Kandydat Bloku — Oberstleutnant Düstenberg — przedstawia w wywiadzie historię swojej kandydatury jak następuje: „Ulegając perswazjom pierwszego przywódcy Stahlhelmu Seldtgo oraz przewodniczącego „Deutschnationale Volkspartei“ tajnego radcy Hugenberga, zgodziłem się na wysunięcie mej osoby jako wspólnego kandydata na stanowisko prezydenta Rzeszy... Ku naszemu rozczarowaniu zgodził się prezydent Rzeszy v. Hindenburg wysunąć swą kandydaturę już w pierwszej fazie walki. My, członkowie Stahlhelmu, okazywaliśmy naszą wierność żołnierską na polu walki oraz od listopada 1918 r. po dzień dzisiejszy nie w słowach, lecz w czynach. Wybory na prezydenta Rzeszy stanowią jednak sprawę polityczną, a nie wojskową. Skłaniam z czcią głowę przed wielkim marszałkiem polnym, którego szanuję jak ojca. Że jednak walkę o fotel prezydencki poprowadzimy w sposób rycerski, jest dla nas żołnierzy rzeczą oczywistą. To samo mówię w odniesieniu do drugiego kandydata narodowego, przywódcy narodowych socjalistów. Celem naszym nie jest nowa wojna, ale nowy pokój oraz wolne i szczęśliwe Niemcy.“

Na Dalekim Wschodzie zbierają się nowe groźne chmury.

Sowiety gwałtownie zbroją się przeciw Japonii.

Londyn. Wczorajszy „Daily Telegraph“ zamieszcza alarmującą depeszę swego korespondenta z Chorbina. Według depeszy tej położenie na Dalekim Wschodzie pogarsza się z dniem każdym, lada chwila można oczekiwać niezwykłych niespodzianek. Rosja sowiecka koncentruje wojska w kilku ośrodkach strategicznych mianowicie we Władywostoku, w Chaborowsku, Irkucku i w Czycie. Jest niemożliwością uzyskanie wzy do tych miejscowości. Korespondent „Daily Telegraphu“ czynił nadzwyczajne wysiłki, lecz bez wyników. Udało mu się jedynie stwierdzić, że Władywostok jest przekształcony na wielki obóz wojenny. W mieście tem

bawi obecnie Woroszyłow z głównodowodzącym wojsk sowieckich na Dalekim Wschodzie, gen. Bliherem. Woroszyłow dokonał w bieżącym miesiącu inspekcji wszystkich szlaków kolejowych na Dalekim Wschodzie. Obecnie pracuje nad umacnianiem strategicznych punktów oporu. W Chaborowsku, Czycie i w Irkucku są gromadzone olbrzymie zapasy amunicji. Bezustannie przybawają pociągi z wojskiem. Władze sowieckie budują lotniska, gromadzą eskadry samolotów. Na kolei amurskiej ruch pasażerski jest wstrzymany.

Paryż. Organ Milukowa „Poslednija Nowosti“ uderza na alarm z powodu akcji Japonii na Dalekim Wschodzie. Mi-

lukow przewiduje, że wobec tchórzostwa rządu sowieckiego nic nie powinno teraz przeszkodzić Japonii wylądować w północnym Sachalinie i zbliżyć się szybkimi krokami w kierunku Władywostoku, jako portowi niezbędnemu w ewentualnej wojnie Japonii z Ameryką. Na kontynencie azjatyckim Japonia wylądowała już przeszło połowę swych wojsk, będących na stopie pokojowej. Mandżurię okupują cztery dywizje, tyleż wojsk znajduje się pod Szanghajem, pięć dywizji wyprawiono w niewiadomym kierunku. Tak olbrzymia liczba wojsk, sięgająca blisko 200 tysięcy ludzi, świadczy, że akcja wojskowa Japonii zakrojona jest na skalę zbyt szeroką, ażeby móc przewidzieć jej rozmiary i granice. Należy się obawiać, że po zakończeniu operacji w strefie szanghajskiej, Japonia przerzuci swe siły w stronę wybrzeża rosyjsko-azjatyckiego, gromadząc już dzisiaj silną flotę wojenną na wodach morza Ochockiego.

W Ameryce również wzmaga się niepokój, tem większy, że władze nie są w stanie przeszkodzić bojkotowi towarów japońskich. Uderza przytem niezwykle siłowość, z jaką Ameryka reaguje na bezceremonialność Japonii w Chinach i wobec Sowieców.

Wreszcie uważać można za rzecz absolutnie pewną, że Japonia ekwipuje liczne oddziały białogwardystów rosyjskich, rozsiadanych na całym Dalekim Wschodzie.

Znamienny jest także artykuł „Tempsa“, wyrażający zdziwienie, że na wszystkie projekty, plany i operacje Japonii, tak groźne dla Rosji, władza sowiecka odpowiada zaledwie banalną deklamacją i ostupiającą biernością. „Temps“ stwierdza, że Japonia wie, co robi, słusznie przekonana, że Sowiety na wszystko się zgodzą, wszystko zniosą, byleby tylko nie były zmuszone przyjąć wojny, gdyż wojna byłaby końcem ustroju sowieckiego.

Chiny odrzucają japońskie warunki pokojowe.

Londyn. Nieprzewidziany opór Chińczyków i możliwość dalszego przedłużenia się wojny w Szanghaju skłania obecnie Japończyków do wystąpienia z propozycjami pokojowymi.

Posel japoński w Chinach odbył wczoraj dłuższą konferencję z gen. Ujedą oraz posłem angielskim Lamsonem. Oświadczył on, iż otrzymał z Tokio wskazówki w sprawie rozpoczęcia rokowań o zawieszenie broni na następujących warunkach.

1. Gdy Chińczycy wycofają swe wojska na odległość 20 km. od Szanghaju, armia japońska również ustąpi.

2. Kontrolę nad wycofaniem wojsk chińskich obejmą oficerowie chińscy i japońscy, a w razie potrzeby także neutralni.

3. Zwołane konferencji medjacyjnej, w skład której wejdą przedstawiciele Chin, Japonii oraz państw posiadających interesy w Szanghaju.

„Daily Telegraph“ donosi, że Japonia

poszła obecnie na pewne ustępstwa, obecnie jej propozycje nie zawierają już bowiem żądania zburzenia fortu Wusung i fortu Lion Forest, oraz dopuszczają do komisji, która ma kontrolować opróżnienie neutralnej strefy także przedstawicieli Chin, podczas, gdy według poprzednich żądań kontrolę sprawować mieli tylko oficerowie japońscy.

Po konferencji w Szanghaju Lamson wyjechał do Nankinu, gdzie ma się spotkać z Czang-Kai-Czekiem i przedstawicielami rządu chińskiego.

W kołach chińskich oświadcza, iż propozycje japońskie są nie do przyjęcia, a Japonia chce jedynie wobec ostatnich zwycięstw chińskich zyskać na czasie i sprowadzić posiłki. Zdaniem Chińczyków o zawieszeniu broni może być mowa tylko wówczas, gdy Japonia wycofa najpierw swe wojska. Poza tem wchodzić może w rachubę obsadzenie strefy neutralnej przez wojska neutralne.

O ile wystąpienie Düstberga charakteryzuje się tonem poważnym i dostojnym, o tyle koła hitlerowskie stanowisko swoje precyzują w sposób niezwykle niepoważny. „Völkischer Beobachter“ z 24 bm. daje tego wymowną próbkę. „Kategorycznie wypraszamy sobie — czytamy tam — by kandydaturę naszego przywódcy uważać za niebezpieczeństwo dla sprawy ratowania ojczyzny, i to przez partję („Deutschnationale Volkspartei“), która naród ratowała dotychczas z tym skutkiem, że maleje liczebnie z każdym wyborem... Wystąpienie osobnej kandydatury Düstberga stanowi ak. sabotażu w decydującej rozgrywce, dokonanej przez wbitych w pychę, mieszczańskich strażników, którzy każdą walkę, w której

byli zdani na siebie samych, przegrywali. Naród niemiecki, który już dzisiaj widzi, o co rzecz idzie, da tym panom właściwą odpowiedź. Tak, jak w najcięższych latach prowadziliśmy walkę sami, tak też i dzisiaj, w czasie decydujących zmagani, walkę doprowadzimy zwycięsko do końca.“

Jak to już zaznaczaliśmy na wstępie, trudno rzeczywiście stawić dzisiaj jakieś horoskopy i przesądzać szanse tej czy innej kandydatury, jeśli się weźmie pod uwagę tak ogromną rozbieżność nawet wśród elementów pracowniczych. Miotane wewnątrzni konwulsjami wielkie kotłownisko instynktów wyborczych sprawi w dniu wyborów niewątpliwie wielką niespodziankę Europie.

Strajk piekarzy w Berlinie.

Berlin. Rozporządzenie komisarza drożyznianego Rzeszy, skierowane przeciw piekarzom, którzy zamierzali podwyższyć ceny chleba, wywołało silne wrażenie i prawdopodobnie doprowadzi do strajku piekarzy. Dowodzą oni, że wzrost cen żyta, któremu komisarz nie przeciwstawia się, a z drugiej strony spadek konsumpcji chleba, zmuszają piekarzy do podwyższenia cen pieczywa. Wśród piekarzy panują zdecydowane nastroje strajkowe. Domagają się oni, aby zamiast zabraniać podwyższenia cen chleba, komisarz drożyzniany ukroczył lichwę agrariuszy.

Tragiczne pasmo zwalnian robotniczych przedłuża się.

Katowice. Z dniem 1 marca 1932 r. kop. „Blücher“ w Boguszowicach wypowiedziała pracę całej załodze, składającej się z 2 600 robotników. Dotychczasowe prace na kop. „Blücher“ kończą się 15 bm.

Termin wypowiedzenia pracy całej załodze kop. „Charlotta“ w Rydułtowach kończy się 7 marca rb. Wśród robotników całej załogi panuje wielkie rozgorczenie, ponieważ dotychczas nie wiedzą oni jeszcze, czy kopalnia będzie ostatecznie zamknięta lub też na okres przejściowy tylko.

Nowe wnioski przemysłowców o unieruchomienie kopalni.

Katowice. W poniedziałek wpłynęły do komisarza demobilizacyjnego następujące wnioski:

Kopalnia Wawel - Wolfgang w Rudzie Śl. wniosła o unieruchomienie kopalni do marca 1933 r. Załoga tej kopalni wynosi 2310 ludzi.

Kopalnia „Hrabina Laura“ w Chorzowie o całkowite unieruchomienie; załoga 1 480 ludzi.

Kopalnia „Florentyna“ w Łagiewnikach o całkowite unieruchomienie; załoga 1 380 ludzi.

Głodowe zarobki hutników nie wytrzymają dalszych obciąż.

Katowice. Zebrani robotnicy huty

cynekowej w Welnowcu na swem zgromadzeniu, po wysłuchaniu sprawozdania w sprawie obniżki płac w hutach metalu o 25 proc., itd. zażądanej przez Związek Pracodawców, stwierdzają, że zarobki w hutach metalu są najniższe z wszystkich gałęzi przemysłu na Śląsku. Już w ubiegłym roku nastąpiła jedna obniżka płac. Zarobki robotników hut metalu nie wystarczają nawet na wyżywienie swych rodzin.

Załoga żąda od Zw. Zawod. energicznego przeciwstawienia się jakiegokolwiek obniżce i zarazem oświadcza, że

będzie wszelkimi jej do dyspozycji stojącymi środkami bronić dotychczasowych już i tak głodowych zarobków.

W Dąbrowskiem Zagłębiu strajk trwa.

Sosnowiec. Na terenie Zagłębia Dąbrowskiego na arbitraż rządowy zgodziła się jedynie organizacja t. z. „Praca Polska“. Inne organizacje zawodowe i arbitraż rządowy odrzuciły. Strajk w Zagłębiu Dąbrowskim trwa nadal i nie wiadomo, kiedy się skończy.

Nowe kłamstwo o adw. Dr. Mazurkiewiczu.

Katowice. Osoba adw. Dr. Mazurkiewicza nie daje od dłuższego już czasu spokoju „Polonii“ i bobrującym w niej „redaktorom“. o szeregu poprzednich notatek, zamieściła „Polonia“ w n-rze niedzielnym nowa, jak zwykle, nieprawdziwą wiadomość, jakoby Izba Adwokacka wszczęła dochodzenia przeciw adw. Mazurkiewiczowi w związku z jego rzekomymi staraniami o stanowisko nadzorca huty „Pokój“. W rzeczywistości Izba Adwokacka z żadnym

wniosem o dochodzenia nie występowała i nie ma ku temu nawet podstaw, adw. Dr. Mazurkiewicz bowiem wogóle starań o stanowisko nadzorca nie czynił.

Dowiadujemy się, że adw. Dr. Mazurkiewicz występuje ze skargą sądową przeciw „Polonii“, tak, jak wystąpił już ze skargą przeciw p. Korfantemu, który niezgodnie z prawdą twierdził na posiedzeniu Sejmu, jakoby adw. Dr. Mazurkiewicz starał się o zastępstwo ks. pszczyńskiego.

Do walki z wyzyskiem elektrowni staje coraz więcej miast.

Warszawa. Front bojowy walki z nazbyt drogą elektrycznością rozszerza się, obejmując coraz to inne miasta.

Częstochowa, gdzie prąd kosztuje 98 groszy za kilowat, — ogłasza na środę i czwartek 2 i 3 marca — demonstracyjny strajk „elektryczny“, grożąc w razie nieuwzględnienia żądań konsumentów — bezwzględny bojkotem elektryczności.

W Łodzi tworzy się komitet dla prze-

prowadzenia akcji potaniania prądu elektrycznego.

Kielce z dniem dzisiejszym rozpoczynają bojkot elektrowni.

Do akcji walki z droższą elektrycznością przyłącza się również Lwów, gdzie w najbliższym czasie przygotowuje się wielka akcja wszystkich zrzeszeń gospodarczych. Cena prądu we Lwowie wynosi 66 groszy za kilowat, podczas gdy własny koszt elektrowni nie przenosi 7 groszy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Warszawa. W dniu wczorajszym zebrała się Rada Ministrów dla uchwalenia projektu nowej ustawy o ubezpieczeniach społecznych. Projekt ten, jak słyhać, ma skasować wszystkie istniejące dotychczas zakłady ubezpieczeń, jak: Kasa Chorych, Związek Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych (Z. U.

P. U.), oraz b. galicyjskie i poznańskie zakłady ubezpieczeń. Na miejsce skasowanych instytucji ma powstać nowa, wspólna instytucja pod nazwą Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Z. U. S.), która przejmie cały majątek i wszystkie agendy skasowanych zakładów.

12 starców zginęło w płonącym przytułku.

Sztokholm. W mieście Svärdsjö (prowincja Dalekaria) spłonął dziś rano wielki przytułek dla starców, utrzymywany przez min. opieki społecznej. Pożar objął wielopiętrowe zabudowania i rozszerzył się tak szybko, że części mieszkańców nie zdołano ewakuować.

Starczy skakali z okien na rozciągnięte

przez strażników płótna. Kilkaście osób odniosło rany.

W płonącym gmachu, po zawałeniu się sufitów na trzecim piętrze poniosło śmierć 12 starców. Z pośród uratowanych wielu jest chorych z powodu zatrucia dymem.

Pożar, który zagrażał innym domom w mieście, umiejscowiono o godz. 10 rano.

TELEGRAMY.

Skończyły się dobre czasy dolara w Polsce.

Wiedeń. Znany i poczytny tygodnik ekonomiczny „Die Börse“ ogłasza w ostatnim numerze artykuł p. t. „Zagadka złotego polskiego“, w którym, poddawszy analizie przyczyny utrzymania się waluty polskiej na niezmiennym poziomie, dochodzi do wniosku, że głównie struktura rolna polskiego gospodarstwa pozwoliła w czasie przesilenia ogólnoswiatowego podnieść walutę polską do rzędu walut najlepiej ugruntowanych. Jest to, zdaniem tygodnika, tembardziej godna uwagi, że dotychczas dolar uchodził w Polsce za rodzaj drugiej a raczej pierwszej waluty państwowej. To należy już — pisze „Die Börse“ — do przeszłości i nie świadczy lepiej o wartości złotego jak fakt, że dolar w handlu prywatnym obniżył się w stosunku do złotego a tylko kurs urzędowy dołara nie uległ w Polsce zmianie. Utrzymanie wartości złotego bez przymusowych zarządzeń dewizowych winno być dla Austrii przykładem i nauką.

Te nad wyraz pochlebne wywody tygodnika wiedeńskiego zasługują na tem silniejsze podkreślenie, iż organ ten dotychczas sprawozdania swoje o podłożu gospodarczym Polski zabarwiał stale tendencyjnie pesymizmem.

Samolot uratował życie stu rybakom.

Ryga. Samolot z Tallina odnalazł po kilkudniowych poszukiwaniach stu rybaków, znajdujących się od tygodnia na krze lodowej w zatoce Fińskiej. Wysłany parostatek przewiózł rozbitków do Tallina. Uratowani rybacy znajdują się w szpitalu. Niektórych z nich prawdopodobnie nie da się ocalić przed śmiercią.

Rychło wczas...

Londyn. Komisja Ligi Narodów, wydelegowana w celu zbadania sprawy mandzurskiej, przybyła dziś o godz. 9 rano do Tokio. Członkowie komisji odbyli podróż do Japonii przez San Francisco.

Gazeta watykańska przychylnie oceni polskie propozycje rozbrojeniowe.

Rzym. W numerze z dn. 23 lutego „Osservatore Romano“ przytacza tekst propozycji delegacji polskiej na konferencji rozbrojeniowej w sprawie rozbrojenia moralnego. Z komentarza, który „Osservatore Romano“ dodaje do deklaracji rządu polskiego w Genewie, wynika, że organ watykański przywiązuje do niej wielką wagę.

Czy jesteś członkiem Z. O. K. Z.?

Księżę i żebrak

POWIEŚĆ.

12) (Ciąg dalszy.)

Tom skinął głową, przyzwalając. Już nie jednej nauczył się tu rzeczy i gotów był, w prostocie swego serca, być posłusznym rozkazom króla, o ile tylko zdoła.

Pomimo przezorności lordów rozmowa między młodem towarzystwem jakoś nie szła. Tom kilkakrotnie o mało nie upadł pod włożonym nań ciężarem i nie wyznał tego otwarcie; każd. razem wyratował go takt i rozum księżniczki Elżbiety, albe też niby przypadkowo rzucone słówko z ust któregoś z pilnie dozorujących go lordów. Tak zdarzyło się, iż młodzianka lady Joanna zapytała:

— Czy dziś już, milordzie, złożyłeś swe uszanowanie królowej?

Tom ociągał się z odpowiedzią, bojaźliwym i pytającym wzrokiem oglądając się dokoła — przemówił więc lord St. John z zręcznością dworaka, biegnącego w rozwiązywaniu małych zawikłań:

— Tak jest, dostojna pani, i miłościwa królowa uspokoiła księcia co do

zdrowia naszego króla i pana; czy nie tak księżę?

Tom niewyraźnie coś odpowiedział, co miało być potwierdzeniem, czuł zaś, że niebezpieczny to dlań przedmiot rozmowy. Trochę później była wzmianka o tem, iż księżę na czas jakiś musi przerwać nauki, wówczas zawołała Joanna:

— Jaka szkoda! Tak piękne robiłeś postępy! Lecz bądź, panie, cierpliwym, to nie długo potrwa, a potem w krótkim czasie staniesz się tak bogatym w wiedzę i naukę, jak twój najmiłościvszy ojciec. Języków obcych przyswoisz sobie, tyle, ile on ich posiada.

— Mój ojciec! — powiedział Tom, nie zastanawiając się — mnie się zdaje, że on mową ojczystą bardzo źle mówi. A skądżeby nauki mógł posiadać?...

Tu spotkał ostrzegające spojrzenie lorda St. John. Zatrzymał się mocno zarumieniony, a po chwili cicho i smutnie mówił dalej:

— Ach, znowu dręczy mnie moja choroba i umysł mój błędzi pod jej naciskiem. Z pewnością nie chciałem wyrazić się bez uszanowania o jego królewskiej mości.

— Przekonani jesteśmy o tem, ksią-

żę — odrzekła księżniczka Elżbieta, ujmując serdecznie rękę „brata“, — Nie martw się wcale, choroba nie jest twoją winą.

— Słodką jesteś pocieszycielką, dobra lady, — odpowiedział wdzięcznie Tom. — Pozwól mi podziękować ci z całej duszy tak, jak pragnę.

Wkrótce potem nierozważna lady Joanna w greckim języku zadała pytanie Tomowi. Na twarzy jego było widoczne, że nie tylko nie rozumie tej nowy, ale nie wie, że do niego była zwrócona. Księżniczka Elżbieta, odpowiedziała za niego także piękną greczyzną, potem dała inny zwrot rozmowie w ojczystym języku.

Po takich usterekach pogadanka weszła powoli na tor swobodniejszy a nawet przyjemny. Tom uspokajał się i nabierał zaufania, widząc, z jaką troskliwością i życzliwością całe otoczenie starało mu się być usługiwym. Gdy usłyszał, że młode panie będą mu towarzyszyły wieczorem na ową ucztę w City, odetchnął swobodniej, pomyślał, że nie będzie już sam i opuszczony wśród obcych. Przed godziną jeszcze myśli o takich towarzyszkach byłaby go tylko obawa i trwoga przejęła.

Obadwaj lordowie nie byli tak swobodni, jak inni obecni. Zadanie ich było trudne, wymagało ustawicznego wyważenia czujności; byli jakby sternikami statku na niebezpiecznych wodach, gdzie mu co chwila grozi rozbicie o skały. Gdy też już dość długo trwały odwiedziny pań i oznajmiono przybycie lorda Guilforda-Dudleya, zdawało im się, że nowe wysilenia uwagi byłyby zbyt ciężkie i dla młodego księcia i dla nich, że niebezpieczną byłaby dla ich statku powtórna przeprawa. Poradził więc z uszanowaniem Tomowi, żeby gościa nie przyjął, a on chętnie poszedł za ich zdaniem. Twarz tylko lady Joanny zasępiła się nieco, gdy świetnemu młodzianowi wstępu wzbroniono.

Nastąpiła teraz dłuższa przerwa w rozmowie. Lady oczekiwały, aby księżę pozwolił im odejść. Tom zaś nie wiedział, co znaczy ich milczenie, pytający wzrok obrócił na Hertforda. Znowu uprzejmość i roztropność Elżbiety przyszła tu w pomoc. Z głębokim ukłonem zapytała:

— Czy miłościwy mój brat pozwala nam odejść?

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Listy naszych Czytelników.

Z walnego zebrania koła L. O. P. P.

Katowice - Dąb. W ostatnich dniach odbyło się walne zebranie miejscowego koła L. O. P. P. na sali p. Czupryny w Dębnie przy udziale około 100 osób. Zebranie zagalę w zastępstwie chorującego prezesa koła inż. Kiszki — sekretarz koła nauczyciel Władyniak, witając na wstępie pp. inż. z kopalni „Eminencji” na czele z kierownikiem kopalni inż. Piątkowskim. W dalszym ciągu przystąpiono do wyboru marszałka walnego zebrania na którego powołano p. kierownika szkoły I — Górniewicza z Dębu z sekretarzem nauczycielem Chyżym. Nastąpiły sprawozdania zarządu w kolejności: prezesa, sekretarza i skarbnika, z którego wynikało, iż koło mimo tak ciężkich warunków gospodarczych mogło się wykazać świetną pracą a zwłaszcza w sprawach finansowych. Jak wynikało z sprawozdania skarbnika koła, Ryborza to ogólny dochód wynosił 1 987,85 zł. z której to sumy odstawiono do miejskiego komitetu 1.358,19 zł, zaś dla koła prócz wydatków pozostało ponad 200 zł. Liczba członków sięga do 263 w tem płatnych 214, a przybyło w okresie ub. r. budżetowego nowych członków około 56, w której to liczbie lwia część to urzędnicy kopalni „Eminencji” a zasługa to p. naddyrektora Stadnikiewicza i jego kierowników kopalni pp. inż. Piątkowskiego i Bleschkiego, za co serdecznie „Bóg zapłać”! Po udzieleniu staremu zarządowi pokwitowania — przystąpiono do wyboru nowego zarządu, w skład którego przez aklamację weszli następujący członkowie: prezes — inż. Piątkowski, wiceprezes — inż. Kwak, sekretarz — nauczyciel Władyniak, zastępca sekretarza — nauczyciel Pająk, skarbnik — Ryborz, komdt. posterunku, rewizorzy kasy: kierownik szkoły Górniewicz, nauczycielka Lubowiczówna i Kocek, funkcj. policji. Po wyborze nowego zarządu wyświęcone zostały przeźrocza przez nauczyciela Władyniaka z zakresu walki gazowej i lotniczej wraz z wykładem, które bardzo dodatnio wrażenie zrobiły na słuchaczy. W dalszym toku obrad przemówił nowo wybrany prezes inż. Piątkowski i skarbnik, którzy zachęcali do współpracy członków, jak i nieczłonków, ażeby stanęli razem do szeregu pracy nad uświadomieniem tych wszystkich mas nieuświadomionych z zakresu walki gazowej a zwłaszcza w chwili obecnej, gdzie nasze państwo i z tem nasz byt jest narażony na wielkie niebezpieczeństwo życia jak i mienia społecznego, który to sposób nie potrafi nas żadną siłą złamać — gdyż takie hasło — gdzie jedność tam i siła — na tem kończyli. Zwracamy się do tych wszystkich a zwłaszcza mas urzędniczych a szczególnie huty Bąldona, ażeby ci jeszcze, którzy dotychczas nie są zorganizowani przystąpili do naszego koła jako członkowie, gdzie przyjmują członkowie zarządu lub mąż zaufania Wiktor Grabiwoda z huty Bąldona. Więcej jeszcze raz wołamy Was „do szeregu debianie”, dla dobra naszej Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej.

Ś. p. ks. kanonik Klinke.

W Poznaniu zmarł 23 b. m. ks. kanonik Karol Józef Klinke. Zmarły był Niemcem, władał jednak doskonale językiem polskim. Ostatnio pracował jako katecheta w gimnazjum św. Jana Kantego i był prebendarzem przy kościele franciszkańskim. Zmarły pracował wybitnie dla mniejszości niemieckiej w Polsce. Wybrany posłem na Sejm w przedostatniej kadencji, ogarnął interesy niemieckie od Tczewa po Lwów, odwiedzając wszystkie placówki niemieckie w Tczewie.

Z życia koła Z. O. K. Z.

Paruszowiec pod Rybnikiem. Ostatnie zebranie miejscowego koła ZOKZ. w Paruszowcu odbyło się w dniu 21 lutego br. pod przewodnictwem prezesa p. naczelnika poczty Depty. Referat o powstaniu styczniowym wygłosił p. kierownik szkoły, poczem sekretarz powiatowy ZOKZ. p. Łojek przedstawił zebranym siłę niemieckich organizacji dążących do oderwania zachodnich ziem Polski. W dyskusji poruszono sprawę słabości polskich związków narodowych antyniemieckich spowodowanej zdaniem mówców, obojętności wyższych urzędników i dyrektorów Polaków, stroniących od organizacji polskich i pracy społecznej.

Z walnego zebrania Stow. Apostolstwa mężów.

Rybnik. W niedzielę, 28 lutego, odbyło się w domu parafjalnym walne zebranie Stow. Apostolstwa mężów. Ze sprawozdania zarządu wynika, że w ubiegłym roku odprawiono na intencję stow. 12 Mszy św. Zebrani w miejscu odbyło się 7, po wioskach 5. Uchwalono rezolucję w sprawie projektowanej ustawy o małżeństwie. Na wprowadzenie ks. biskupa Adamskiego wysłano delegację. Stow. brało udział w uroczystościach obchodu 400-letniej rocznicy śmierci św. Antoniego i 40 rocznicy encykliki „Rerum Novarum”. Przedstawienia teatralne odbyły się dwa. Odegrano sztuki: „Krewniak z Ameryki” i „Pod gwiazdziastą banderą”. Przychodu miało stow. w ubiegłym roku 2.022,01 zł, rozchodu 1.916,98 zł, pozostało w kasie 105,03 zł. Do zarządu zostali wybrani Józef Dziuba, jako przewodniczący, p. Jaderko zastępca, p. Szymon Kowolik sekretarz, p. Miera zastępca, p. Apolinary Wieczorek skarbnik, pp. Skudrzyk i Oleś ławnicy. Do komisji rewizyjnej wchodzi pp. Niesporek i Oleś. Ksiądz patron Kuboszek rozwinął program działalności na rok bieżący mianowicie walkę z sekciarstwem i innymi wrogami kościoła katolickiego. Poruszył także sprawę nowej ustawy szkolnej, nad którą obecnie sejm obraduje. Wskazał przy tem na to, że w mieście Rybniku na szkołach nie

ma napisów, stwierdzających wyznawczy charakter szkół, co później mogłoby ułatwić wprowadzenie systemu szkolnego niekorzystnego dla nas katolików. Na jego wniosek uchwalilo zebranie rezolucję do magistratu miasta o umieszczenie odpowiednich napisów na szkołach, jak to jest w innych miejscowościach. Poruszono także sprawę sprzedawania po nabożeństwach przy bramach placu kościelnego gazet jak „Ekspress Ilustrowany” i „Nowy Czas” przez dzieci szkolne. Polecono zarządowi zwrócić się do władz o zakaz sprzedawania takich gazet po nabożeństwach w pobliżu kościoła.

Powstańcy w wojew. krakowskim łączą się.

Szczakowa w Chrzanowskim. Dnia 21 bm. odbył się w Szczakowej przy udziale prezesa zarządu gł. p. Lortza zjazd delegatów grup Związku Powstańców Śląskich. Na zjazd przybyli delegaci z Jaworzna, Oświęcimea, Tarnowa, Szczakowej oraz przedstawiciel byłego zarządu podokręgowego w Chrzanowie. Po przywitaniu i zagajeniu przez prezesa grupy „Szczakowa” p. Pawłowski, wybrano prezydium zjazdu w osobach pp. przewodniczący radca Lortz, ławnicy pp. Nikel i Jaworek, sekretarz p. Trojan. Po omówieniu spraw bieżących stwierdzono konieczność utworzenia władzy powiatowej. Do czasu wyboru normalnego zarządu powołano zarząd tymczasowy w osobach pp.: prezes inż. Wojciech Wachlowski, Szczakowa, zastępca Jaworek, Jaworzno, sekretarz Gacek Stanisław, Szczakowa, zastępca Bąk Rudolf, Oświęcim, skarbnik Ryder Jan, Szczakowa, zastępca Gleń Ignacy, Libiąż. Komisję rewizyjną tworzą pp. Jędrzejek Rudolf, Trzebinia, Duś Jan, Trzebinia i Cebula Jan, Chrzanów. Komendant pow. P. W. Eryk Nikel, Szczakowa. Po wyczerpaniu porządku dziennego prezes zarządu główn., dziękując wszystkim zebranym za przybycie, życzy powodzenia w dalszych zamierzeniach.

Po 20-tu latach rodzice odzyskali córkę.

Miasteczko Pistyń (w pow. kosowski) pozostaje pod wrażeniem niezwykłej historii, przypominającej w szczegółach fabułę sensacyjnego filmu.

W roku 1912 wyemigrował z ówczesnej Galicji do Stanów Zjednoczonych biedny kramarz z Pistynia, Vogel, pozostawiając w domu żonę z jednorocznym dzieckiem. W czasie pobytu w Ameryce Vogel oszczędzał pieniądze, chcąc swą rodzinę zabrać do Ameryki.

Nagle wybuchła wojna. W marcu 1915 roku uciekła Voglowa z 3-letnią córką Bertą pieszo do Kołomyi. W drodze jednak zachorowała, a dziecko zgubiło się. Matkę odwieziono do szpitala, a gdy wyzdrowiała, udało jej się przedostać do Ameryki, gdzie w międzyczasie Vogel dorobił się znacznego majątku.

Tymczasem małą Bertę, znaną w lesie, zaopiekowali się gospodarze z Jabłonowa, Mykietowscy. Gdzie dziewczynka podrosła, wystrano się dla niej o metrykę chrztu. — Dziecku, któremu nadano imię „Olga”, powodziło się nieźle. Kiedy jednak przed kilkoma laty Mykietowscy zmarli, musiała ona zarabiać jako służąca.

Rodzice jej w Ameryce nie mogli zapomnieć o zaginionej jedynaczce. Przed kilkoma miesiącami wybrał się ich znajomy, niejaki Bochner, do rodziny w Małopolsce, uprosił więc Bochnera, aby się zajął wyszukaniem Berty. Po długich poszukiwaniach, wskazano Bochnerowi za 100 dolarów córkę Vogłów, która służyła u pewnego wieśniaka. Na wiadomość o znalezieniu córki Voglowie przyjechali i wywieźli swą jedynaczkę do Ameryki.

Ilu jest żydów na świecie?

Dr. Saul Lannos opracował statystykę żydów, żyjących na globie ziemskim i to według stanu najnowszego, bo 1931 roku. Wedle tej statystyki, ludność żydowska, która w r. 1830 liczyła około 3.400.000 głów, dziś liczy blisko 15.750.000 głów, czyli wzrosła prawie pięciokrotnie.

Z cyfry tej przypada na Europę 9 680.000, na Amerykę 4.875.000, Azję 597.000, Afrykę 572.000, Australję 26 tysięcy.

Pierwsze miejsce w tej statystyce zajmuje Ameryka Północna z ilością 4.400.000 żydów, zaraz potem idzie Polska, które według wyliczeń autora

ma dziś ponad 3.150.000 żydów, trzecie miejsce zajmuje Rosja sowiecka, którą zamieszkuje 2.672.398 żydów (według spisu z 1926 r.) w tem Ukrainę 1.574.428. Na dalszych miejscach kroczą w Europie: Rumunja 900.000, Niemcy około 580.000, Węgry 480.000, Czechosłowacja 400.000, Anglja 300.000, Austria 260.000, Francja 225.000, Litwa 180 tysięcy.

Co do miast wysuwa się na plan pierwszy Nowy Jork, zamieszkały przez 1.765.000 żydów, zaraz potem idzie Warszawa, z 360.000 żydów, dalej Budapeszt 250.000, Wiedeń 240.000, Łódź 180.000, Moskwa 140.000 itd.

W St. Moritz.

W światowej stolicy sportów zimowych odbywają się niemal codziennie przeróżne zawody i popisy sportowe. Do jednych z ciekawszych widowisk na lodzie należy wyścig na koniach. Powyżej widzimy fragment z takich wyścigów na zamrażniętym jeziorze w St. Moritz.

Drobiazgi.

× **Rozwój radjofonii w Europie.** W Europie czynnych jest obecnie 210 stacyj radjofonicznych, zaś w roku 1922 istniało ich tylko siedem.

× **Elektryczny zegar.** Zegarmistrz Jerzy Pellaton w Genewie, po 12 latach pracy skonstruował elektryczny zegar, który ma wielkość zwyczajnego budzika. W zegarze znajduje się elektryczny akumulator, który może wystarczyć na cały rok.

× **Austria przywróci karę śmierci.** W związku z szeregiem morderstw, popełnionych w ostatnich czasach w Austrii, rząd tamtejszy nosi się z zamiarem wprowadzenia napowrót kary śmierci.

× **Czeskie fabryki broni pracują dla Chin.** Fabryka broni w Bernie morawskiem otrzymała z Chin większe zamówienie. W tych dniach wysłano do Chin 250 tysięcy karabinów, 500 ciężkich i 800 lekkich karabinów maszynowych.

Humor.

Logika.

Posterunkowy wprowadza do komisariatu jakiegoś faceta, zalanego w parasol.

— Gdzie pan mieszka? — pyta komisarz.

— Z bratem.

— No dobrze, a gdzie pański brat mieszka??

— Z... zze mną...

— No tak, niecierpliw się komisarz, ale gdzie obaj mieszkanie?

— R... razem!

Grzeczność.

U Rotschilda zameldował się książę Sergjusz, emigrant rosyjski. W tym właśnie momencie Rotschild był bardzo zajęty, więc nie wstając nawet z fotelu, rzucił przez zęby:

— Proszę zająć miejsce.

Książę Sergjusz nie rozumie takiego postępowania. Sądząc, że go źle zameldowali, powtarza jeszcze raz:

— Jestem książę Sergjusz...

Krezus spogląda na niego ze zdziwieniem:

— Więc niech pan zajmie dwa miejsca.

U lekarza.

— Pańska nerka jest wprawdzie nabrzmiała, ale to mnie nie niepokoi.

— Tak, panie doktorze, gdyby pan miał nabrzmiałą nerkę, teżbym się nie niepokoił.

